

Revolta cel·lular

Carles Vallès Muñoz

La defensa sempre havia estat una de les nostres principals virtuts. No eren poques les amenaces que havíem repel·lit. La setmana anterior mateix havíem acabat amb un bacteri que amenaçava d'envair-nos. Els nostres hostes de limfòcits, armats amb anticossos específics, van repel·lir sense problemes els invasors. Aquesta vegada, però, era diferent.

Inicialment, la revolta va passar completament inadvertida. Un dels nostres agents, però, va detectar una anomalia; una sèrie de cèl·lules no estaven funcionant, generaven un seguit d'anticossos que cridaven a la insurgència. L'explicació era clara: l'ADN n'estava afectat. Es van activar totes les alarmes. Si no actuàvem ja, res no podria parar la rebel·lió.

Ràpidament es va mobilitzar el nostre exèrcit. Limfòcits T, els nostres millors soldats, durament entrenats als ganglis, van ser enviats al focus del problema. Ningú no els podria haver preparat pel que haurien d'afrontar.

Atrinxerats davant l'enemic, els limfòcits atacaven sense descans. Inserien citotoxines a les cèl·lules protestants, seguint les indicacions dels antígens del motí. El conflicte es va prolongar durant dies. Molts soldats van caure, incapaços de seguir lluitant amb el nombre creixent d'enemics. El cos començava a fallar, les funcions no es podien dur a terme correctament. Si els insurgents arribaven al corrent sanguini, si es produïa la metàstasi, ja no hi hauria res a fer.

Llavors, però, va acabar la lluita. Un còctel químic provinent de l'exterior va recórrer tots els indrets del cos, com si d'una enorme explosió es tractés, destruint indiscriminadament amics i enemics. La guerra havia acabat.

La Maria va sortir de l'hospital, amb un mocador al cap i un llaç al pit. Al seu interior, un camp de batalla; a la cara, el somriure de la victòria.

Enllaç a l'àudio de EnVeuAlta:

<https://soundcloud.com/enveualtacat/140-revolta-cellular>